

הכנות לשבת במשך השבוע

כתוב זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ: שיש מצוות זכירת יום השבת בכל ימות השבוע וכך **מכוונים** לזכור בפועל **במשך השבוע**, ומתחילים כבר **ממוצאי שבת** בכוונת ויהי נעם להמשיך מקדושת **השבת לכל ימי השבוע**, וממשיכים בכוונות בתפילה בכל ימי השבוע, ובקריאת שמע שעל המיטה, וכן בליל ששי וכל ההכנות ביום ששי ועד מנחת ערב שבת קודש, **להבין מה שכתוב בגמרא מסכת ביצה דף ט"ז ע"א: וכן מסכת שבת דף י' ע"ב** וז"ל: ... **אמר לו** הקדוש ברוך הוא למשה, משה **מתנה טובה** יש לי בבית גנזי **ושבת שמה** ואני מבקש ליתנה לישראל **לך והודיע אותם**... ע"כ. **הרי שבת קודש צריך שלא להסיח את הדעת ממנה** כל ימי השבוע ראה **פרי ע"ח דף פ"ח ע"א** שער שלם **שער הקדמה לכוונות השבת**, לכן עלינו להשתדל להבין את **המתנה הטובה הזאת** ולהכין עצמנו בכל השבוע אליה, שהיא **מקור הברכה, ותכלית מעשה בראשית**.

כוונת פסוק ויהי נעם

הנה אחר שזכינו בשבת **לטעום קדושתה בתוספת הנשמה** בתפילות בפנימיות, **והעונג שבה** בסעודות, **לקראת** צאת השבת **אנחנו נשתדל היטב** לעשות כל מה שאפשר **להמשיך מעט מתוספת קדושה** מההארה שספגנו בשבת **בפנימיות התפילות, וקדושת הסעודות, והוא עניין נפלא**.

שעה"כ דף ס' סוע"ב: ... ענין ויהי נועם שנוהגים לומר בכל מוצאי שבת **ובזה יתבאר ענין נפלא** להמשיך **תוס' קדושת שבת** לכל ימי השבוע הבאה **עד שבת האחרת** הנה מזמור זה של **ויהי נועם** צריך לאומרו כולו מעומד ועל הפחות תאמר **פסוק זה מעומד ואח"כ תשב והטעם הוא** כי הכוונה עתה היא לקבל **אור החוזר מן הבינה הנק' נועם ה'** מסוד **תוספת שבת** ולכן צריך שיהיה מעומד **וזה ביאורו**... וזה **דבר גדול להתקדש** האדם בימי החול מקדושת שבת **וזה ענין הכנתו**... ולכן צריך האדם לכוין **כדי שישאר לו איזה תוספת מאותה הקדושה של שבת** לימי החול הבאים **וע"י כן יכונן דרכיו אם יתמיד לכוין בהם היטב ומובטח לו שלא יקטרג בו היצה"ר ולא יחטיא אותו כל אותו השבוע** והכל תלוי כפי **תוקף כוונתו בקדושה ובטהרה**... **זע כי ב' מיני תוס' קדושת שבת נתוסף ביום שבת הא'** היא ע"י כוונת התפלה **והב' היא ע"י כוונת הסעודות. וכנגד המשכת תוס' קדושת שבת לימי החול מבחינת הסעודות** אנו עושים **סעודה רביעית** במוצאי שבת... **וכנגד המשכת תוס' קדושת שבת מבחינת התפלות** אנו אומרים **מזמור זה של ויהי נועם** ועל ידי זה אנו ממשיכים **אותו נועם העליון** בכל תפלות השבוע... ע"כ ע"ש.

הרי צמוד ונראה אנחנו עושים **שתי פעולות** להמשיך **קדושת הפנימיות מהתפילות** על ידי אמירת מזמור **ויהי נועם**, וכוונת קדושת הסעודות על ידי **סעודה רביעית**. וכוונת האדם **להתקדש בימי החול** הוא **דבר גדול ונפלא**, ועל ידי התמדה בזה **ניצולים מהיצר הרע** שלא יחטיא אתנו. להמשיך **אור חוזר** מהבינה הנקראת **נועם**.

שעה"כ דף ס' ע"ד ... ועתה נבאר המלות **ויהי נועם** תכוין בזה להמשיך **ויהי מן נועם** פירוש כי שם אהי"ה **דיודין** שבאצילות הוא בגימ' **נועם ע"ה** והוא **קס"א**. ותמשיך ממנו בחינת **ויהי** שהוא בגימ' **א"ל** שהם **ג' יודין ו-א'** (איי) שיש בשם אהי"ה הנזכר **ותמשיכנו אל הבריאה** לפי שבשבת עצמו מאיר שם אהיה **דיודין עצמו** אבל עתה לא נמשך ממנו **רק בחינת ויהי** שהוא סוד **אל** היוצא מן שם אהי"ה הנזכר וכבר נתבאר לעיל כי שם זה הוא **אור החוזר** מן בינה, **אח"כ תכוין** להמשיך זה בבריאה ב-ז' **שמהן** אשר בו שהם סוד **תוספת שבת** עצמו שהם ז' אותיות אהי"ה **יה"ו** הנז' **בר"מ פ' יתרו** ע"ש ותכוין כי **ויהי נועם** הוא מציאות אהיה **יה"ו** עצמו הנ"ל. **באופן זה** כי במלת **ויהי** נרמז שם **יה"ו** ותקח אות **יו"ד** הנוספת במלת **ויהי** ותחברנו עם מלת **נוע"ם** ויהיה **ינע"ם** והוא שם אהיה במלוי **יודין** העולה בגימ' **קס"א** ועם **עשר** אותיותיו הוא **קע"א** כמנין של **ינעם ע"ה** והרי נתבאר ענין **יה"ו אהיה** של הבריאה ג"כ.

הרי נועם עם הכולל הוא **קס"א** להמשיך ממנו **א"ל** שהם **איי דקס"א**, להמשיך שם **אל** זה לבריאה שבשבת האיר **קס"א** ועכשיו רק **י"א אל**, מאצילות **לבריאה**, ויש כאן כוונה בבריאה בשבע שמהן היוצאים מ-אהיה **יהו** ומבאר **אופן הארה זו** ולא משתמש בז' **שמהן** עצמן אלא ברמז, **וצריך להבין**. בענין השמות היוצאים ואיך יוצאים ראה **לקמן** בפרק: **"בענין השמות שמכוונים בתפילות שבת"** ע"ש באורך. ראה באורך **בפריע"ח** **שער השבת פרק כ"ד דף ק"ד ע"ג**.. ראה גם **שמן ששון ג' דף פ' ע"א** ...

שעה"כ דף ס"א ע"ב ... הנה **ביום א'** בשבת כל עסקיך תהיה בבחינת **מחשבה** שתהיה פנויה ונקיה מכל ליכלוך שעיי"כ **תתקיים** בך באותו יום **תוס'** הנשמה ואמנם סוד המחשבה הזו היא שבכל רגע היום ההוא יכוין **בהויה דס"ג** ובשם אהיה אשר אהיה ובשם אהיה **יה"ו** כי כל בחינות אלו הם **בעולם הבריאה** אשר משם הוא חלק הנשמה.

וביום ב' בשבת תעסוק **בדיבור בתורה** והכל לכוונת קבלת תוס' שבת בבחינת הרוח.

וביום ג' בשבת תעסוק **במצות מעשיות** שהם כנגד חלק הנפש ובפרט במצות הנעשות עיי' **הרגלים** כמו הלווית המת וביקור חולים וכיוצא בזה.

וכן על דרך זה יעשה ב-ג' ימים האחרונים והם הד' (יום רביעי) במעשה, והה' (יום חמישי) בעסק התורה ע"י הדיבור, והו' (יום ששי) במחשבה, אמנם כוונת ימים אלו הם להכין לקבל תוספת שבת בבחינת נר"ן ביום עש"ק הבאה וכל כוונתך ועסקיך יהיו אל פנייה זו לקבל תוספת שבת בבחינת נר"ן ודבר זה תועלת גדול לקבל האדם תוספת קדושת שבת:

הנה יש לכוון להשאיר מתוספת קדושת שבת לכל השבוע וזה בשתי סוגי כוונות עד יום שלישי משבת שעברה ומיום רביעי לשבת הבאה מה הקישור ביניהם.

שמן ששון ג' דף פ' ע"א אות ה'-ו': ... שם כי ביום א' נשאר באדם בחינת תוספת קדושת הנשמה ובהתחלת ליל ב' תלך וכו' ודע דסדר הוא דביום ראשון יש באדם תוספת נר"ן שלושתם יחד וביום ראשון נשאר כל היום ההוא עד הלילה חלק הנשמה וביום ב' נשאר בו נ"ר ועד הלילה מסתלק תוספת הרוח ונשאר בחינת הנפש ליום ג' וזה פשוט כנז"ל דף ס"א סוע"ב ועיין עוד לקמן אות ל' דצריך לדעת מה ענין התקשרות ז' ימי החול עם השבת יע"ש:

[ג] שם וזה סוד מ"ש במסכת תענית אנשי משמר לא היו מתענים ביום א' שלא יצאו ממנוחה ועונג אל עינוי וימותו ע"כ וא"ת ביום ב' וג' כ"כ יש בו מנוחה ועונג של בחינת נפש רוח וי"ל אין תכלית מנוחה אלא בנשמה וכשיש בו נשמה יש בו ג"כ נ"ר ונר"ן יחד הוא המנוחה והעונג ולזה יום א' לא היו מתענים:

מובן איך יש השפעה ממש לימי החול בהמשך קדושת השבת שנשאר ממשות של קדושה וזה נפקא מינא לעניינים בפועל תענית ביום א' וכו'.

שמן ששון ג' דף פ"א ע"א אות ל': ... שם והענין הוא להורות כי כל ימי החול תלויים ונקשרים ונמשכים מיום השבת ומשם נמשכת להם הארתם וזכור היטב ענין זה ע"כ וצ"ל איך ימי החול תלויים ונקשרים ונמשכים מיום השבת הלא אין בחינתם שווים דימי החול הם קבלת מוחין מבחינת בינות שהם ישסו"ת וביום השבת הוא חכמות וכתרים כנז"ל, וי"ל דימי החול הם יום א' באבי"ע דבריאה יום ב' באבי"ע דיצירה יום ג' באבי"ע דעשיה וכעד"ז בג' ימים אחרים ויום שבת קודש הוא אצילות וכל ב"ע אלו נקשרים ונמשכים ויונקים מאצילות וממנו יצאו בסוד כולם בחכמה עשית ובי"ע דאצילות החתים חותמם בבי"ע כנודע ועיין שער מ' פ"ב ולזה נקשרים ביום השבת שהוא אצילות... ע"כ ע"ש.

הרי ביאר כאן הקישור וחשיבות הימים לפי הישארות בחינות תוספת קדושת שבת. עתה נבוא מעט לעבור על הכוונות בפועל בכללות עליך לחזור על כל המקורות שעה"כ פריע"ח השמן ששון ג' פתח עינים דף נ"ג ע"ב. וכן בעיקר על הסיודור הכוונה בפועל. כנזכר לעיל להמשיך בפסוק זה תוספת קדושה לכל ימי השבוע מבחינת הפנימיות שהם התפילות.

- (1) כוונה **ויהי נעם** מהאצילות לבריאה, הו"ו"ה מהבריאה ליצירה, **ומעשה** (הראשון) מהיצירה לעשיה.
- (2) בתיבת **ומעשה** (השניה) להעביר מאצילות לעשיה ומבריאה לעשיה ומיצירה לעשיה, וכל הבחינות אלו **נמשכים לעשיה** כדי שתוכל לעלות לבריאה.
- (3) בתיבת **כוונהו** ממשיכים ג' מ"ב: מ"ב דע"ב מאצילות לעשיה, מ"ב דס"ג מהבריאה לעשיה, מ"ב דמ"ה מהיצירה לעשיה. ג' מ"ב עולים גימ' כונ"ן ועל ידי כך עולה למעלה מן היצירה **ותכלל** בבריאה. ותהיה ה' על ו'.
- (4) **בכל** פעם מחמש פעמים נ"ו הנז', יכוין להמתיק גבורה א' מ-ה' גבורות **מנצפ"ך** דעשיה **שהיא הנוק'**, בשני שמות **אל**, וכל גבורה היא הו"ו"ה, י"ה דע"ב ו"ה דב"ן, (כזה **יוד הי וו הה**) ושני שמות **אל**, א' הרמוז ב-ויהי, וא' יוצא מ-קס"א הרמוז **בנעם**, (כנ"ל **נעם** ע"ה קס"א יש בו איי גימ' אל) וזה לכוון בכל החמש נ"ו שבפסוק כנגד **מנצפ"ך** לפי הסדר.
- (5) **כמה כוונות** פרטיות נוספות להמשיך ולחזק אבי"ע, ותכלית הכל יכוון להמשיך אור גדול, מבחינת תוספת זיווג הנעשה **בשבת**, לזווג זו"ן דאצילות, דאבי"ע דבי"ע, שהם זו"ן ויעקב ורחל, כדי שבכוחו יהיה להם זווג בחול על יד תפילתנו.
- עד כאן** בכללות כל הכוונות וצריך להתחזק לכוון אותם שנזכה כמו שהבטיח לעיל **וע"י כן יכוננו דרכיו** אם יתמיד לכוון בהם היטב **ומובטח לו שלא יקטרג בו היצה"ר** ולא יחטיא אותו **כל אותו השבוע** והכל תלוי כפי **תוקף כוונתו בקדושה ובטהרה**.